

# ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਇੱਕ ਸੌ ਛਿਆਨਵੇਂ

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਦਿਵਯ ਨਿਰਾਸ਼ਾ: ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 10 ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਤਮਕ ਯਾਤਰਾ

Jeff Pippenger

2024-04-27

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਤੌਰ ਤੇ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਹੋਣੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਉਹ ਅੰਸ਼ ਸੀ ਜੋ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਇਸ ਲਈ ਮੋਹਰਬੰਦ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਪਰਖ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ।

ਅਤੇ ਜੇ ਆਵਾਜ਼ ਮੈਂ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਸੁਣੀ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜਾ, ਉਸ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਲੈ ਲੈ, ਜੋ ਉਸ ਦੂਤ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਪਈ ਹੈ, ਜੋ ਸਮੁੰਦਰ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦੂਤ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਨੂੰ ਲੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾ ਜਾ; ਇਹ ਤੇਰੇ ਪੇਟ ਨੂੰ ਕੌੜਾ ਕਰੇਗੀ, ਪਰ ਤੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹਿਦ ਵਾਂਗ ਮਿੱਠੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਦੂਤ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚੋਂ ਲੈ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾ ਲਿਆ; ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹਿਦ ਵਾਂਗ ਮਿੱਠੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਿਉਂ ਹੀ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਧਾ, ਮੇਰਾ ਪੇਟ ਕੌੜਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 10:8-10।

ਦਸਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ, ਯੂਹੰਨਾ 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਤੋਂ—ਜਦੋਂ ਬਲਵਾਨ ਦੂਤ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਲੈ ਕੇ ਉਤਰਿਆ—22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਦੀ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੱਕ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰੇ, ਉਸ ਨੂੰ “ਉਸ ਆਵਾਜ਼” ਵੱਲੋਂ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ “ਆਕਾਸ਼ ਤੋਂ” ਸੁਣੀ ਸੀ, ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਖਾਏਗਾ, ਤਾਂ “ਉਹ ਤੇਰੇ ਪੇਟ ਨੂੰ ਕੌੜਾ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ, ਪਰ ਤੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸ਼ਹਿਦ ਵਾਂਗ ਮਿੱਠੀ ਹੋਵੇਗੀ।” ਉਹ ਕੌੜੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਪਰਖ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਉਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣ ਲੈਂਦੇ; ਪਰ ਯੂਹੰਨਾ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਹ ਤੱਥ ਜਾਣਨਾ ਅਨਿਵਾਰ ਹੈ ਜੋ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਰੂਪਰੇਖਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਹਨ।

ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਇਤਿਹਾਸ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਪਰਖ ਆਉਣੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਪਰਖ ਹੋਣੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਖ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜਾਣ ਲੈਣਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਤਦਾਪਿ ਉਹ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦਾ ਠੀਕ ਉਹੀ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਰੇਖਾਂਕਨ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਤ ਗੜਗੜਾਹਟਾਂ ਵੀ “ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ।”

ਭਾਵੇਂ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਮੂਲਭੂਤ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ, ਤਦਾਪਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਅੰਤਕਾਲੀ ਲੋਕ ਉਹੀ ਘਟਨਾਕ੍ਰਮ ਦੀ ਰੇਖਾਂਕਿਤ ਰੂਪ-ਰੇਖਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨਗੇ ਜੋ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ; ਪਰ ਜਿਸ ਗੱਲ ਨੇ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕੀਤੀ—ਅਤੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਨਾ ਜਾਣਣ—ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਪਰਖ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਇੱਕ ਅਜੇਹੇ ਤੱਤ ਦੁਆਰਾ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੁਹਰਬੰਦ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਗੋਤ ਦੇ ਸਿੰਘ ਲਈ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਅਮੁਹਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਗਿਆਰਾਂ ਦੀ ਚਾਲੀਵੀਂ ਆਇਤ ਦੇ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਘਟਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਗੱਲ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਰਖ ਉਸ ਨਿਸ਼ਾਨ-ਬਿੰਦੂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਹੋਈ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਚਾਰੇ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਪੂਰਤੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਆਖਰੀ ਪੂਰਤੀ, ਸੱਤ ਗਰਜਾਂ “ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਰੂਪ-ਰੇਖਾ” ਸਨ “ਜੋ ਆਪਣੇ ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਸਨ।”

ਜੇ ਗੱਲ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪੱਧਰ ਉੱਤੇ ਅਣਪਛਾਤੀ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਯੂਹੰਨਾ 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਨਾਲ ਮਸੀਹ ਦੇ ਅਵਤਰਣ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਦੀ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੱਕ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਇਤਿਹਾਸ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1844 ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਅਵਤਰਣ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਖਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1844 ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਆਈ, ਤਦ ਦੂਜਾ ਦੂਤ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ “ਲਿਖਤ” ਲੈ ਕੇ ਉਤਰਾ।

“ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੂਤ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਉਤਰਣ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਿਖਤ ਰੱਖੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਇਆ, ਉਸ ਨੇ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘ਬਾਬਲ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੈ, ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੈ।’ ਫਿਰ ਮੈਂ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉਠਾਉਂਦੇ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਲਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਆਸ ਨਾਲ ਤੱਕਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਿਆ। ਪਰ ਬਹੁਤੇ ਮੁਰਖਤਾ-ਭਰੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਟਿਕੇ ਹੋਏ ਦਿੱਸਦੇ ਸਨ, ਮਾਨੋ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ; ਤਥਾਪਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਉੱਤੇ ਡੂੰਘੇ ਸ਼ੋਕ ਦੀ ਛਾਪ ਵੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆਂ ਨੇ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਤੋਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਹੀ ਸਬੂਤ ਜਿਸ ਨੇ 1843 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਸੀ, ਉਸੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 1844 ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨ ਲਈ ਲੈ ਆਇਆ। ਤੱਥੀ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਬਹੁਸੰਖਿਆ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ 1843 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।” Early Writings, 247.

ਅਧਿਆਇ ਦਸ ਵਿੱਚ ਯੂਹੰਨਾ ਜਿਸ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਸੰਦੇਸ਼ ਸਮੇਤ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਅਵਤਰਣ ਅਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਮੇਤ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਅਵਤਰਣ, ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਯੂਹੰਨਾ ਹੋਰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਦੋਹਾਂ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਪੂਰੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਜਦੋਂ ਤੀਜਾ ਦੂਤ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਆਇਆ, ਤਾਂ 1863 ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਉਸ ਅਵਧੀ ਦੀ ਤੀਜੀ ਗਵਾਹੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

18 ਜੁਲਾਈ, 2020 ਨੂੰ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਹੇਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਅਨੁਭਵ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸਮਾਂਤਰ ਸੀ। ਇੱਕ ਸੱਚਾਈ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ 1844 ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲੋਂ ਕੁਝ ਗਿਣਤੀਆਂ ਦੀ ਭੁੱਲ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਣ ਕਰਕੇ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਭੁੱਲ ਅਨਮੁਹਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਰੋਤ ਦਾ ਸਿੰਘ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹਟਾ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ। 18 ਜੁਲਾਈ, 2020 ਦੀ ਭੁੱਲ ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਤਪੰਨ ਹੋਈ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਉਠਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ “ਸਮਾਂ ਹੁਣ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ।”

ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਫਿਲਾਦੈਲਫੀਆਈ ਅੰਦੋਲਨ ਸੀ, ਜਾਂ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਅੰਦੋਲਨ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਸੀ, ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਉਸ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1844 ਅਤੇ 18 ਜੁਲਾਈ, 2020 ਨੂੰ ਉਸ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੇ ਇੱਕ ਖਿੰਡਾਓ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ ਜਾਂ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਖਿੰਡਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਸੀਹ ਨੇ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ।

ਉਸ ਨੇ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਤੋਂ ਇੱਕ ਲੋਕ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਉਹੀ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਦਿਵਯ ਪ੍ਰਤੀਕ ਉਤਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ, ਇੱਕ ਛਿੱਤਰਾਅ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਸੀਹ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਜਾ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਸਲੀਬ ਦੁਆਰਾ ਉਤਪੰਨ ਹੋਏ ਛਿੱਤਰਾਅ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਜੁਲਾਈ 2023 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਦੂਜੇ ਇਕੱਠ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਬੰਧੀ ਹਕੀਕਤ, ਉਸ ਗੱਲ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਜੋ 18 ਜੁਲਾਈ, 2020 ਨੂੰ ਮੋਹਰਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਤੱਤ ਸੀ।

ਦਾਨੀਏਲ 11 ਦੀ ਚਾਲੀਵੀਂ ਆਇਤ ਵਿੱਚ, ਅਥਾਰ ਖੱਡ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ ਦਰਿੰਦਾ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ 2020 ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਦੇ ਦਰਿੰਦੇ ਦੇ ਦੋਹਾਂ ਸਿੰਗਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਜੁਲਾਈ 2023 ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਪਵਿੱਤਰ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਇਤਿਹਾਸਕ ਗਵਾਹੀਆਂ ਹਨ। ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਤੱਤ ਹੈ ਜੋ ਜੁਲਾਈ 2023 ਤੱਕ ਮੁਹਰਬੰਦ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਯੂਕਰੇਨੀ ਯੁੱਧ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਸੱਤ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਅੱਠਵੇਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਦੂਜੀ ਚੋਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਇਕੱਠ ਨੂੰ 1843 ਦੇ ਚਾਰਟ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਮਈ 1842 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਚਾਰਟ ਆਧਾਰਭੂਤ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਮਿਲਰਾਈਟ ਮੰਦਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਾਕ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਦੂਤ ਦਾ ਉਤਰਨਾ, ਮਸੀਹ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮਸੀਹ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਚੋਣ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ।

“ਯੂਹੰਨਾ ਅਤੇ ਅੰਦਰਿਆਸ ਅਤੇ ਸ਼ਿਮਔਨ, ਫਿਲਿੱਪੁਸ ਅਤੇ ਨਥਾਨਾਏਲ ਦੇ ਸੱਦੇ ਨਾਲ ਮਸੀਹੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਨੀਂਹ ਪੈਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਵੱਲ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿੱਤੀ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਅੰਦਰਿਆਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਲੱਭਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਕੋਲ ਬੁਲਾਇਆ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫਿਲਿੱਪੁਸ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਨਥਾਨਾਏਲ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਗਿਆ।” *The Desire of Ages*, 141.

1798 ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 11 ਅਗਸਤ 1840 ਤੱਕ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦਾ ਕੰਮ ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਦੂਤ ਉਤਰਾ, ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਵੇਲੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉਤਰਣ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨੀਂਹ-ਰੂਪ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ “ਇਕੱਠਾ” ਕੀਤਾ। ਇਹ ਦੋ ਗਵਾਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ 11 ਸਤੰਬਰ 2001 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਤਿਮ-ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਅਠਾਰ੍ਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਦੂਤ ਉਤਰਾ; ਪਰ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਤ ਗਰਜਾਂ ਦੇ ਉਸ ਅੰਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਪਰਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜੋ ਮੋਹਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਇਕੱਠਾ ਕਰੇਗਾ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਅੰਤਿਮ-ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦਾ ਦੂਜਾ ਇਕੱਠਾ ਹੋਣਾ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਇਤ ਗਿਆਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਕਰੂਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪੁਤਿਨ ਦੀ ਯੂਕਰੇਨ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਤੇ ਆਇਤ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਰੂਸ ਅਤੇ ਪੁਤਿਨ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਗਵਾਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰ੍ਹਾਂ ਆਇਤ ਗਿਆਰ੍ਹਾਂ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰ੍ਹਾਂ ਆਇਤ ਗਿਆਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਹੀ ਉਹ ਦੋ ਗਵਾਹ ਮੁੜ ਜੀਉਂਦੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਪਵਿੱਤਰ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1844 ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਵਰਤਿਆ, ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪਛਾਣਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਉਹ ਮੱਤੀ ਅਧਿਆਇ ਪੱਚੀ ਦੀਆਂ ਦੱਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ

ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਹੱਥਕੁਕ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਨੂੰ, ਪੂਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀ ਹਾਲਤ ਨੂੰ ਪਛਾਣਣਾ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਮੁੜਣਾ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਮਈ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਹੋਇਆ ਪਛਾਣਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਹ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਲਈ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਝੰਡਾ ਦੀ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਪਰ ਨਿਰਾਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਭੇਦ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਯਿੱਸੇ ਦੀ ਇੱਕ ਜੜ੍ਹ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਜੋਂ ਖੜੀ ਹੋਵੇਗੀ; ਉਸ ਵੱਲ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਜਾਤੀਆਂ ਖੋਜ ਕਰਨਗੀਆਂ; ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਮਹਿਮਾਮਈ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਗਏ ਅੰਸ਼ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਵੇਗਾ, ਜੋ ਅੰਸ਼ੁਰ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਪਥਰੋਸ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਕੂਸ਼ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਏਲਾਮ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਸ਼ਿਨਾਰ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਹਮਾਥ ਤੋਂ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਟਾਪੂਆਂ ਤੋਂ ਬਚੇ ਰਹਿ ਜਾਣਗੇ। ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਤੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਖੜਾ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਨਿਕਾਲੇ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਛਿੱਤਰਾਏ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਚਾਰਾਂ ਕੋਨਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠਾ ਕਰੇਗਾ।  
ਯਸਾਯਾਹ 11:10-12.

ਜਦੋਂ ਨਬੀ ਯਿਰਮਿਯਾਹ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1844 ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਹੁਣ "ਠੱਠਾ ਉਡਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸਭਾ" ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 1843 ਦੀ ਅਸਫਲ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਸੀ ਕਿ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲੋਕ ਝੂਠੇ ਨਬੀ ਸਨ।

ਮੈਂ ਠੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਿਆ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਨੰਦ ਕੀਤਾ; ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਕਰਕੇ ਇਕੱਲਾ ਬੈਠਿਆ ਰਹਿਆ: ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਯਿਰਮਿਯਾਹ 15:17।

"ਠੱਠਾ ਉਡਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸਭਾ" ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਕਰਦਾ ਸੀ।

"ਅਨੇਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਭਰਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸਤਾਇਆ ਗਿਆ। ਕਲੀਸਿਆ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕੁਝ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਆਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਲਈ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਗਏ; ਪਰ ਹੋਰਨਾਂ ਨੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰਤੀ ਨਿਸ਼ਠਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹਨਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸੰਭਾਲ ਲਈ ਸੌਂਪੀਆਂ ਸਨ। ਥੋੜੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਰਨ ਕਰਕੇ ਹੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਸੰਗਤ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਇਸ ਕਸੌਟੀ ਨੂੰ ਸਹਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਭਵਿੱਖਵਿਸ਼ਟਾ ਦੇ ਇਹ ਬਚਨ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕੀਮਤੀ ਸਨ: 'ਤੁਹਾਡੇ ਭਰਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘ੍ਰਿਣਾ ਕੀਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੋਵੇ; ਪਰ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਆਨੰਦ ਲਈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਲੱਜਿਤ ਹੋਣਗੇ।' ਯਸਾਯਾਹ 66:5।" *The Great Controversy*, 372.

ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਝੰਡਾ ਉੱਚਾ ਕਰੇਗਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਤੜਫਾਏ ਹੋਏ ਹਨ, ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾ ਚੁੱਕਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਉਹੀ ਹਨ ਜੋ ਹੁਣ "ਠੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸਭਾ" ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦੇ।

"ਯੱਸੀ ਦੀ ਜੜ੍ਹ" ਦੇ ਰਕਤ-ਵੰਸ਼ਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ—ਇੱਕ ਯਹੂਦੀ ਧਰਮ ਵਿੱਚੋਂ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਯਹੂਦੀ ਧਰਮ ਤੋਂ ਬਾਹਰਲੇ ਰਕਤ-ਵੰਸ਼ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ; ਅਤੇ ਇਹ ਕੇਵਲ ਯਿਸੂ ਦੇ ਰਕਤ-ਵੰਸ਼ ਦਾ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਸਗੋਂ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਦਿਵਤਾ ਦੇ ਸੰਯੋਗ ਦਾ ਵੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਝੰਡਾ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਐਸੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਦਿਵਤਾ ਦੇ ਸੰਯੋਗ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ ਦੇ ਪਦ ਦਸ ਵਿੱਚ "ਕਿਲ੍ਹੇ" ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਦ ਦਸ ਵਿੱਚ, ਇਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਮੁਹਰਬੰਦੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸੰਕੇਤ "ਕਿਲ੍ਹੇ" ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਮਝ ਰਾਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਸਿਰ ਹੈ। ਪਦ ਗਿਆਰਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਯੂਕਰੇਨ ਦੇ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਤਿਆਗੇ

ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਦਾਨੀਏਲ ਗਿਆਰਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਢਾਂਚੇ ਵਜੋਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਘੁਸਪੈਠ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਰਿਪਬਲਿਕਨ ਸਿੰਗ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ, ਜੋ ਟਰੰਪ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੱਤ ਵਿਚੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਅੱਠਵਾਂ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਲੀਸਿਆ ਅਤੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਜੋੜਨ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਧਰਮਤਿਆਗੀ ਸਿੰਗ ਦੀ ਰੇਖਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੱਕਾਬੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਉਸੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਸੱਤ ਗੜਗੜਾਹਟਾਂ ਦੀ ਰੇਖਾ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਦੱਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੀ ਰੇਖਾ ਵੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਕ ਲੱਖ ਚੁਵਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਨਾਲ ਹੀ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਰੇਖਾ ਵੀ ਵੀ, ਜੋ ਸੱਚੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸਿੰਗ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਰੂਪਰੇਖਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਸੱਚੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਸਿੰਗ ਲਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੂਜਾ ਇਕੱਠ ਹੈ।

ਦੂਜਾ ਇਕੱਠ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਇਹ 1844 ਤੋਂ 1863 ਤੱਕ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋਇਆ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਵਧਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵਿਖਰੇ ਹੋਏ ਝੁੰਡ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋ ਗਵਾਹ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਏ।

“23 ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦੇ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਗਏ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਇਕੱਠ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਯਤਨਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਗਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤਿੱਤਰ-ਬਿੱਤਰ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਚੀਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਇਕੱਠ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਜਾ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਬੰਨ੍ਹੇਗਾ। ਤਿੱਤਰ-ਬਿੱਤਰ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਫੈਲਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਯਤਨਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਇਆ, ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਿਰੇ ਨਾ ਚੜ੍ਹਿਆ; ਪਰ ਇਕੱਠ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਜਾ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਫੈਲਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਯਤਨਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਭ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਏਕਮਤ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਹੁਣ ਇਸ ਇਕੱਠ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿੱਤਰ-ਬਿੱਤਰ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੱਲ ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਲਈ ਮੁੜਨਾ ਕਿਸੇ ਲਈ ਵੀ ਗਲਤ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਾ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਇਸਰਾਏਲ ਕਦੇ ਵੀ ਇਕੱਠਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।” Early Writings, 74.

Early Writings ਦੇ ਪਰਿਸ਼ਿਸ਼ਟ ਵਿੱਚ, ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਹੁਣੇ ਹੀ ਉਧਾਰਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਟਿੱਪਣੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੀ ਹੈ:

“3. ਸਫ਼ਾ 74 ਉੱਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਬਚੇ-ਖੁੱਚੇ ਅੰਸ਼ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ ਸੀ, ਕੇਵਲ ਉਸ ਏਕਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਦੇ ਮਸੀਹ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਵੱਲ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਣ ਦਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ।” Early Writings, 86.

ਸਤ ਸੁਰਾਂ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਇਤਿਹਾਸ, ਜੋ 11 ਅਗਸਤ 1840 ਤੋਂ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਤੱਕ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਤੋਂ 1863 ਦੀ ਬਗ਼ਾਵਤ ਤੱਕ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ। ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ, ਪਹਿਲਾ ਇਤਿਹਾਸ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਮਈ ਤਸਵੀਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਪੰਕਤੀ ਮੂਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਮਈ ਤਸਵੀਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਇਤਿਹਾਸ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਦੂਤ ਇੱਕ ਅਜੇਹੇ ਸੁਨੇਹੇ ਨਾਲ ਉਤਰਾ ਜੋ ਖਾਧਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੂਤ ਦਾ ਆਗਮਨ ਇੱਕ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਇੱਕ ਛਿਟਕਾਅ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ 1849 ਤੱਕ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਫਿਰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਨੂੰ ਛਿਟਕਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਉਹ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਕਰਕੇ ਛਿੱਤਰ-ਬਿੱਤਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1844 ਨੂੰ ਸਿਆਣੇ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾਪੂਰ ਅਨੁਭਵ ਦੁਆਰਾ ਛਿੱਤਰ-ਬਿੱਤਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਇਕੱਠ ਨੇ ਇਹ ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ "ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ।" ਦੂਜੇ ਇਕੱਠ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਝੰਡਾ ਉੱਚਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜੋ ਸੰਦੇਸ਼ ਉੱਤੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਏਕਤਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਉਸ ਦੀ ਦਿਵਯਤਾ ਨਾਲ ਏਕਤਿਤ ਹੈ। ਉਸ ਝੰਡੇ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੋਰ ਝੰਡੇ ਨੂੰ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਬੁਲਾਉਣਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਰਦ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਉਸ ਝੰਡੇ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ।

ਨਿਸ਼ਾਨ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਫੌਜ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਰਖ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦਿਵਿਆਤਾ ਨਾਲ ਏਕ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਦੂਜਾ ਇਕੱਠ "ਯੱਸੇ ਦੀ ਜੜ੍ਹ" ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਉੱਪਰ ਉਠਾਈ ਜਾਵੇਗੀ, ਰੂਥ ਦੇ ਦੇਹਰੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਅਰਥ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀ ਹੋਈ—ਰੂਥ, ਜੋ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਬੇਅਜ਼ ਨਾਲ ਜੋੜੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਰੂਥ ਲਈ ਮੁੱਲ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦਾ ਨੇੜਲਾ ਸੰਬੰਧੀ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਦੀ ਦਿਵਿਆ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਮਨੁੱਖੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਪਤਿਤ ਮਾਸ ਨਾਲ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸਾਡਾ ਨੇੜਲਾ ਸੰਬੰਧੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਜੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਉੱਪਰ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਹ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਏਕ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੋ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦਿਵਿਆਤਾ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਅਸੀਂ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਕਦਰ ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਨਾਲ ਵੱਧਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਵੀ ਮੁੜੇ, ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਅਨੰਤ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਪਾਵੇਗਾ।

"ਯਹੂਦੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਅਜੇ ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝੀ ਨਹੀਂ ਗਈ। ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਸੱਚਾਈਆਂ ਇਸ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਵਿੱਚ ਛਾਇਆ-ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਉਹ ਕੁੰਜੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਭੇਦਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਗਿਆਨ ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਸਮਝ ਲਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿੰਨਾ ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਇਹ ਸਾਡਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਦਭੁਤ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝੀਏ। ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਗੁੜ੍ਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਦੂਤ ਉਹਨਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਝਾਤ ਮਾਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਨਿਮਰ ਅਤੇ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪੀ ਦਿਲਾਂ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਗਿਆਨ ਦੀ ਹੋਰ ਵਧੀਕ ਲੰਬਾਈ, ਚੌੜਾਈ, ਡੂੰਘਾਈ ਅਤੇ ਉੱਚਾਈ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।

"ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਾਂ, ਤਿਵੇਂ ਤਿਵੇਂ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਸਾਡੇ ਅਧਿਐਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਧਰਮਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੀ ਆਖਰੀ ਪੁਸਤਕ ਉਸ ਸੱਚਾਈ ਨਾਲ ਪਰਿਪੂਰਣ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਅਤਿਆਵਸ਼ਕ ਹੈ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਮਨ ਅੰਨ੍ਹੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਹਾਨੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਰ ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਯੂਹੰਨਾ ਰਾਹੀਂ ਇੱਥੇ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, 'ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਬਚਨ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।' ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 1:31।"

"'ਅਨੰਤ ਜੀਵਨ ਇਹ ਹੈ,' ਮਸੀਹ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਕਿ ਉਹ ਤੈਨੂੰ, ਇਕੋ ਸੱਚੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ, ਜਾਣਣ।' ਯੂਹੰਨਾ 17:3. ਇਹ ਕੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਗਿਆਨ ਦਾ ਮੁੱਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ? ਇਹ ਮਹਿਮਾਮਈ ਸੱਚਾਈਆਂ ਸਾਡੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਜਵਲਿਤ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਸਾਡੇ ਹੇਠਾਂ ਉੱਤੇ ਕੰਬਦੀਆਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਅਸਤਿਤਵ ਵਿੱਚ ਵਿਆਪਕ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ?"

"ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਚਨ ਦੇ ਕੇ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਡੀ ਮੁਕਤੀ ਲਈ ਅਤਿ-ਆਵਸ਼ਕ ਹਰ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਾਡੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੁਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਲ ਕੱਢਿਆ ਹੈ, ਤੰਭੀ ਇਸ ਭੰਡਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਘਾਟ ਨਹੀਂ

ਆਈ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਿਹਾਰਦੇ-ਨਿਹਾਰਦੇ ਉਹ ਉਸੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਦਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮਸੀਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਮਸੀਹ ਲਈ ਕੀ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਰਕ ਉੱਠਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੋਜੀਆਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੰਗਾਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆ। ਹੋਰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵੀ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਭੇਦਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਦੇ ਇਸ ਕਾਰਜ ਵਿੱਚ ਜੁਟ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਉੱਤੇ ਮਨਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ-ਤਿਵੇਂ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਦੇ ਹਰ ਯਤਨ ਨਾਲ ਜੋਤ ਦੀਆਂ ਕਿਰਣਾਂ ਹੋਰ ਵੱਧ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਚਮਕਣਗੀਆਂ। ਹਰ ਨਵੀਂ ਖੋਜ ਕੁਝ ਐਸਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇਗੀ ਜੋ ਹੁਣ ਤੱਕ ਖੁਲ੍ਹੇ ਹੋਏ ਨਾਲੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧ ਗਹਿਰਾਈ ਨਾਲ ਰੁਚਿਕਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਾ ਅਖੁੱਟ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਅਵਤਾਰ, ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਾਯਸ਼ਚਿੱਤਕਾਰੀ ਬਲੀਦਾਨ ਅਤੇ ਮੱਧਸਥਤਾ ਦੇ ਕਾਰਜ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਜਤਨਸ਼ੀਲ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਜਦ ਤੱਕ ਸਮਾਂ ਰਹੇਗਾ ਰੁੱਝਾਇਆ ਰੱਖੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਸਵਰਗ ਵੱਲ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਰ੍ਹੇ ਅਗਣਿਤ ਹਨ, ਤੱਕਦੇ ਹੋਏ ਉਚਾਰਣ ਕਰੇਗਾ, 'ਭਗਤੀ ਦਾ ਭੇਦ ਮਹਾਨ ਹੈ।'"

"ਅਨੰਤਕਾਲ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਉਹ ਕੁਝ ਸਿੱਖਾਂਗੇ ਜੋ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਉਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੰਦਾ। ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਅਨੰਤ ਯੁੱਗਾਂ ਤੱਕ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਏ ਹੋਇਆਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ, ਮਨਾਂ ਅਤੇ ਜੀਭਾਂ ਨੂੰ ਰੁੱਝਾਏ ਰੱਖਣਗੇ। ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਤਰਸਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਦਾ ਅਤੇ ਸਦਾ ਲਈ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸੰਪੂਰਣਤਾ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਨਵੇਂ-ਨਵੇਂ ਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬੇਅੰਤ ਯੁੱਗਾਂ ਤੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਗ੍ਰਿਹਸਵਾਮੀ ਆਪਣੇ ਖ਼ਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚੋਂ ਨਵੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਕੱਢਦਾ ਰਹੇਗਾ।" Christ's Object Lessons, 132-134.